

Sygn. akt I C 28/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący: Sędzia Dorota Słowik

Protokolant: sekretarz sądowy Dagmara Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2021 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko I. D.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej I. D. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.467,40 zł. (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt siedem złotych czterdzieści groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższymi jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie od kwoty 2.452,75 zł. (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 4 lipca 2020 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.100 zł. (jeden tysiąc sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt I C 28/21

UZASADNIENIE

W dniu 8 lipca 2020 r. powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w elektronicznym postępowaniu upominawczym (Nc-e 1023811/20) wniósł pozew o zapłatę przeciwko I. D.. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin- Zachód w Lublinie w dniu 29 lipca 2020 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 0123811/20 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na rzecz powoda, przeciwko I. D.. Wobec skutecznie wniesionego sprzeciwu od nakazu zapłaty, postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2020 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie orzekł o umorzeniu postępowania.

W dniu 17 listopada 2020 r. powód skierował pozew przeciwko I. D. do tut. Sądu, żądając zasądzenia od pozwanej kwoty 2.467,40 zł wraz z naliczanymi od kwoty 2.452,75 zł od dnia 4 lipca 2020 r. odsetkami umownymi w wysokości zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego, wynoszące 2% w stosunku rocznym z ograniczeniem do odsetek maksymalnych za opóźnienie. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

Uzasadniając powództwo powód wskazał, że pozwana posiada wobec niego wymagalne zadłużenie wynikające z tytułu umowy limitu na koncie osobistym nr (...) (ewidencjonowanej na rachunku (...)) z dnia 27 sierpnia 2014 r. Zgodnie z zawartą umową powód udzielił pozwanej limitu do zadłużania się w ciężar rachunku do kwoty 2.300 zł, zaś pozwana zobowiązała się do spłaty limitu zgodnie z warunkami umowy. I. D. nie dokonywała regularnych wpłat na poczet spłaty

zobowiązania z tytułu ww. umowy, co doprowadziło do powstania zadłużenia przeterminowanego. Powód w związku z opóźnieniem w spłacie, pismem z dnia 21 listopada 2019 r. wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia przeterminowanego, powyższe jednak nie przyniosło oczekiwanego rezultatu. Pismem z dnia 12 lutego 2020 r. powód skierował do I. D. wypowiedzenie ww. umowy, pomimo upływu terminu wypowiedzenia, pozwana nie dokonała spłaty zobowiązania względem powoda.

Powód wskazał, że na wartość roszczenia składają się następujące kwoty:

- należność główna 2.452,75 zł;
- odsetki umowne naliczone od należności głównej od dnia 30 kwietnia 2020 r. do 7 maja 2020 r. w kwocie 4,03 zł naliczone wg stałej stopy procentowej w wysokości 10% w skali roku;
- odsetki karne w kwocie 10,62 zł naliczane od dnia 1 maja 2020 r. do 7 maja 2020 r. od kwoty przekroczonego limitu 152,75 zł oraz od dnia 8 maja 2020 r. do 3 lipca 2020 r. od kwoty całkowitego zadłużenia 2.452,75 zł.
- dalsze odsetki za opóźnienie (przeterminowane), obliczane wg zmiennej stopy procentowej zgodnie z postanowieniami umowy.

W dniu 30 listopada 2020 r. referendarz sądowy tut. Sądu w sprawie o sygn. akt I Nc 2377/20 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na rzecz powoda przeciwko I. D..

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana I. D. wniosła sprzeciw, żądając oddalenia powództwa oraz zwolnienia jej od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. Pozwana podniosła zarzut spełnienia świadczenia wynikającego z umowy limitu w koncie osobistym nr (...) z dnia 25 sierpnia 2014 r. Jednocześnie pozwana wskazała, iż nie otrzymała wezwania do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy pożyczki, w związku z czym w jej ocenie bank bezpodstawnie postawił nieistniejące roszczenie w stan wymagalności i wysunął przedmiotowe żądanie.

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2021 r. referendarz sądowy tut. Sądu orzekł o zwolnieniu pozwanej I. D. od kosztów sądowych w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 sierpnia 2014 r. I. D. zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę limitu w koncie osobistym nr (...).

(okoliczno ści bezsporne)

Treścią zawartej przez strony umowy, limit przyznany do rachunku (...) nr (...) ustalono na kwotę 2.300 zł. Okres kredytowania określono na dzień do 12 sierpnia 2015 r. z jednoczesnym zaznaczeniem, iż po upływie terminu, na który został przyznany limit, bank może przedłużyć umowę na kolejny okres, bez konieczności zawierania nowej umowy, chyba że najpóźniej 14 dni przed terminem jej obowiązywania kredytobiorca złożył pisemny wniosek o zamknięcie limitu.

I. D. w dniach: 17 marca 2015 r., 2 lutego 2015 r., 16 grudnia 2014 r., zawierała z Bankiem (...) umowy pożyczki gotówkowej. W dniu 2 września 2015 r. pozwana zawarła z powodem umowę karty kredytowej nr (...). Limit karty, stanowiący całkowitą kwotę kredytu wynosił 1.000 zł.

Pozwana posiadała także u pożyczkodawcy konto osobiste o nr (...), w związku z którym bank prowadził na rzecz pożyczkobiorczynie rachunek bankowy.

Pozwana nie wywiązała się z zaciągniętego względem banku zobowiązania wynikającego z umowy limitu w koncie osobistym nr (...).

(dowód: umowa limitu w koncie osobistym nr (...)- k. 7-9, 51-53, wyciąg łączny- k. 22, umowa pożyczki gotówkowej- k. 42- 50, 57-59, umowa karty kredytowej- k. 54-56, zestawienie transakcji- k. 60)

W dniu 21 listopada 2019 r. powód skierował do I. D. ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 38,56 zł w terminie 14 dni roboczych od doręczenia wezwania.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty- k. 10, potwierdzenie odbioru- k. 11-11v)

Pismem z dnia 12 lutego 2020 r. powód dokonał względem pozwanej wypowiedzenia umowy rachunku bankowego nr (...). Termin wypowiedzenia określono na 62 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia. Jednocześnie bank wezwał zobowiązaną do spłaty całości zadłużenia określonego na kwotę 2.405,86 zł, w tym zadłużenie przeterminowane w kwocie 97,98 zł.

(dowód: wypowiedzenie umowy rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego- k. 12-12v, potwierdzenie nadania przesyłki- k. 13-13v)

W dniu 4 lipca 2020 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił w stosunku do I. D. wyciąg z ksiąg bankowych, w którego treści wysokość wymagalnego zobowiązania dłużniczki określono na kwotę 2.467,40 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych Banku (...) S.A. w W.- k. 6)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych w treści uzasadnienia dokumentów. W ocenie Sądu nie było żadnych podstaw, by kwestionować prawdziwość i autentyczność przedstawionych przez strony dokumentów, tym bardziej, iż żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności.

Sąd dokonał oceny dowodów zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego.

Powód przedstawionymi w sprawie dokumentami wykazał fakt skierowania do I. D. wezwania do zapłaty oraz skutecznego wypowiedzenia umowy limitu w koncie osobistym względem pozwanej.

W ocenie Sądu roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie w całości. Zdaniem Sądu powód wykazał istnienie roszczenia nie tylko co do zasady ale także co do wysokości.

Art. 720 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Umowa pożyczki zobowiązuje zatem pożyczkodawcę do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki na pożyczkobiorcę. Samo wydanie przedmiotu pożyczki może nastąpić w dowolny sposób, byle pożyczkobiorca miał możliwość swobodnego dysponowania czy to pieniędzmi, czy rzeczami będącymi przedmiotem umowy. Odwrotność opisywanej sytuacji występuje przy zwrocie pożyczki. Pożyczkobiorca po upływie określonego terminu jest zobowiązany zwrócić pożyczkodawcy otrzymane pieniądze/ rzeczy, przy czym nie muszą to być te same pieniądze i te same rzeczy, o ile są zwracane w tej samej ilości i jakości. W braku odmiennego zastrzeżenia w odniesieniu do tych umów pożyczki, których przedmiotem są pieniądze, należy postępować stosownie do wymagań określonych zasadą nominalizmu (zob. szerz. Z. Gwałik, Komentarz do artykułu 720 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczególna, LEX 2010).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy

na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, publ. OSNC 1997 nr 6-7 poz. 76). Jest to wyrazem zasady, że to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie sądowi wybranych przez siebie dowodów.

Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nie udowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak m. in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75, niepublikowanym – źródło Lexis.pl nr 318425).

I. D. przyznała, że zawarła z powodem przedmiotową umowę, wskazując jednocześnie na wywiązanie się z jej warunków oraz nieotrzymanie od powoda wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy. Wobec bezspornej okoliczności zawarcia przez strony przedmiotowej umowy, należy uznać, że strony były zobowiązane do wywiązania się z ciężących na nich zobowiązań, a zatem pozwana była zobowiązana do spłaty należności wynikających z treści zawartej umowy.

Art. 481 § 1 k.c. przewiduje natomiast, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Sąd uznał, że powód w sposób właściwy i wyczerpujący wykazał zasadność dochodzonego przez siebie roszczenia.

Pismem z dnia 12 lutego 2020 r. powód dokonał względem pozwanej wypowiedzenia umowy rachunku bankowego. W treści wypowiedzenia wskazano, iż wypowiedzenie umowy pożyczki dotyczy umowy nr rachunku (...). Powyższy nr rachunku jest zgodny z nr rachunku, na który został przyznany limit w wysokości 2.300 zł. Nadto treścią pisma z dnia 21 listopada 2019 r., bank wezwał zobowiązaną do spłaty zadłużenia. Powód przedstawił także potwierdzenie nadania przedmiotowej przesyłki do pozwanej. Mając powyższe na uwadze, orzekający uznał, iż powód wykazał fakt skierowania do I. D. wezwania do zapłaty oraz skutecznego wypowiedzenia umowy.

W rezultacie w oparciu o przedstawiony w sprawie materiał dowodowy należało uznać, że podnoszone przez pozwaną zarzuty w ww. zakresie nie zasługują na uwzględnienie. Także w stosunku do zarzutu odnoszącego się do okoliczności dokonania spłaty zobowiązania względem banku, pozwana poprzestała na głośnych twierdzeniach. Powód natomiast w odpowiedzi na powyższe przedstawił dokumenty wykazujące zadłużenie pozwanej.

Pozwana nie wywiązała się ze swojego zobowiązania wynikającego z zawartej umowy, oznacza to, że powód miał prawo żądać od pozwanej odsetek za czas opóźnienia. Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł o zasądzeniu od pozwanej na rzecz powoda kwoty 2.467,40 zł wraz z odsetkami umownymi naliczonymi od kwoty 2.452,75 zł

W pkt II. wyroku kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwana przegrała proces w całości, zatem zobowiązana była do zwrotu kosztów poniesionych przez stronę powodową, na które złożyła się: opłata od pozwu w kwocie 200 zł oraz koszt zastępstwa procesowego ustalony na kwotę 900 zł w oparciu o treść Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.).